

[Peter Nielsen.]

ikke alene på de danskere, der i fredens tjeneste er stationeret i Gaza og på Cypern, men også på vor skyldighed over for de såkaldte u-lande. Det må hilses med tilfredshed, at rammerne for Danmarks hjælp nu foreslås udvidet ganske betydeligt. Men FN er midt i arbejdet, der endnu ikke er færdiggjort, og ingen ved, om sidste uges udenrigspolitiske hændelser yderligere vil forsinke dette arbejde.

Indtil det krones med held, må Danmark søge sig tryghed på anden vis, og det må være en selvfølge, at vi indtil videre søger den sammen med andre nationer ved vort medlemskab af NATO. Alt dette er der almindelig enighed om, selv om vi også har såkaldte — jeg understreger: såkaldte — fredspartier. Man må respektere en ærlig pacifistisk livsanskuelse — den, vi vel alle inderst inde deler. Vi er et fredeligt folk, der kun ønsker at leve i fordragelighed med andre nationer. Men at praktisere en ubetinget pacifisme på nuværende tidspunkt vil både være farligt og uansvarligt.

Det kan vel også være lidt lærerigt at studere de såkaldte fredspartiets tilblivelse og senere års historie. Vi havde først kommunistpartiet her i folketinget, og det mente at have enepatent på at være fredsbærende. I indbyrdes krig gik det i 2 stykker, og ufreden fortsatte inden for det nye parti, der atter gik i 2 stykker. Inden for det tredje såkaldte fredsparti synes man heller ikke at kunne etablere freden. Kandidaterne var ikke enige, men skulle spørges enkeltvis, hvis nogen havde interesse i at vide, hvad meningen egentlig var. Har man så ikke i al fredsommelig stilfærdighed lov til at sige: få nu fred i jeres eget sind og fred med jeres næste, førend I vil optræde som fredsapostle over for os andre?

Det er eksemplets kraft, der er det stærkeste, og Danmark har da også sammen med de øvrige nordiske lande kunnet give dette eksempel på fredelig sameksistens. Den mindre uoverensstemmelse mellem Island og os om håndskrifterne må kunne løses på betryggende måde for begge parter. Selv om dette kun er i det små, vil vi også her kunne give andre nationer et eksempel på, hvordan to kulturnationer løser deres uenighed. Dette spørgsmål er sammen med kildeskatten blevet fremstillet som de to

anstødsstene i åbningstalen, men det kan dog vel ikke skille en hel nation ad. Der må være en mulighed for, at folketinget kan løse de forskellige spørgsmål.

Der er hos os alle betænkelighed over den udvikling, vor handelsbalance har taget. Man kan måske tale om, at det er liberalismens pris, men ingen ønsker vel valutacentralen tilbage. I øvrigt er vi gennem vort medlemskab af EFTA forpligtet til fortsat liberalisering. Ser man, hvad slags import det er, der har skabt den skæve udvikling; må man anerkende, at det først og fremmest er import af investeringsvarer, der gør udslaget. Alligevel må det dog være nødvendigt med en vis økonomisk justering. Det vil være forkert at tale om krise og om, at Danmark er på fallittens rand, kørt i afgrunden, og hvad man nu plejer at sige ved sådanne lejligheder. Nu da valgkampen er overstået, kan det vel heller ikke for nogen have noget som helst formål.

Der er fremgang i Danmark, vi har betydelig udvidet produktion, og levestandarden er i stadig stigning. Var vi et stillestående samfund uden nogen udvikling og med en fastlåst levestandard, havde vi vel heller ikke den art problemer. Vi er imidlertid et land i rig fremgang, og derfor må der passes på, at det ene ikke løber fra det andet, at ligningen: produktion lig med forbrug og investering, altid kan løses.

Det har altid været nødvendigt med sådanne investeringer, og det vil også være det i fremtiden, uanset hvilken regering vi har. Skal fremgangen fortsætte, kan vi ikke spise af sædekornet. Det er ud fra dette synspunkt, at økonomiske skridt må tages. Vi har jo tidligere ved omsforliget kunnet enes herom, men som regel har de to tidligere regeringspartier alene måttet tage ansvaret. Når den skæve firkant dukkede op; måtte man også bede om den tidligere Grønlandsministers bistand. Det er han og vi blevet hånet for, men den ene stemme, vi behøvede af hensyn til den økonomiske justering, var kun påkrævet, når firkanten, betegnet med sidebetegnelserne V, K, U, og SF, var dannet. Økonomiske foranstaltninger kan jo aldrig få en øjeblikkelig popularitet, og derfor har fristelsen til at undlade at tage medansvar vel været for stor.

Man kan jo nok rejse det spørgsmål: hvordan havde Danmarks økonomi ikke set